

Čís. 13199.

Proti usnesení rekursního soudu o odměně bývalého poručníka za vedení poručenství ze jmění poručencova, není dovolací rekurs přípustný.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1934, R I 1274/33.)

Poručenský soud zamítl žádost bývalého poručníka, by mu bylo přisouzeno 5.000 Kč za jeho veškeré práce poručenské, a upravil jeho hotové výlohy na 459 Kč. Rekursní soud přiznal poručníku 5.000 Kč.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs kolisního opatrovníka.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením bylo rozhodnuto o odměně bývalého poručníka za vedení poručenství podle ustanovení § 266 obč. zák. ze jmění poručencova, tedy o nákladech spojených s vedením poručenství. Podle ustanovení prvního odstavce § 46 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. není však rekurs proti rozhodnutí druhé stolice v otázce nákladů řízení přípustný. Bylo proto rekurs podle ustanovení § 39 odstavce (1) citovaného zákona odmítnouti. (Viz rozhodnutí čís. 3777 sb. n. s.)

Čís. 13200.

Odpůrčí řád (ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák.).

Jest povinností žalobce, by odpůrčí právo nejen opodstatnil, nýbrž i svou pohledávku v žalobním žádání přesně udal.

Odpůrčí nárok nelze uplatňovati pro nárok na výživné v době podání žaloby ještě nevykonatelný.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1934, R I 1284/33.)

Smírem ze dne 28. listopadu 1929 zavázal se manžel žalobkyně Rudolf Z. starší platiti žalobkyni na výživné 200 Kč měsíčně až do právoplatného skončení rozvodového sporu. Trhovou smlouvou ze dne 14. prosince 1928 prodal Rudolf Z. starší svůj dům čp. 441 svým dvěma synům, žalovaným Františku a Rudolfu Z-ovým, každému polovici, za cenu 40.000 Kč, která se vyúčtovala tak, že žalovaní převzali dluhy ve výši 15.480 Kč, zajistili otci služebnost bytu a právo na poskytování nejnutnější stravy, oceňující obojí právo na 2.400 Kč ročně, a zbytek 560 Kč mu vyplatili hotově. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaných Rudolfa Z-ovi mladšího a Františku Z-ovi, by bylo uznáno právem, že knihovní převod vkladu práva vlastnického s Rudolfa Z-a staršího, na jeho syny Františka a Rudolfa Z-a mladšího, každého na jednu polovici domu čp. 441 jest proti žalobkyni pro její výživovací příspěvky měsíční 200 Kč, dosavadní a další útraty soudní do výše 5.000 Kč bezúčinný, a že žalobkyně může přes tento převod vlastnického práva pro-

řečené nároky vésti exekuci na tento dům čp. 441 a je vtělití exekučně v pořadí knihovní poznámky odpůrcí žaloby. Žalobní nárok odůvodnila žalobkyně takto: Rudolf Z. starší neplatil jí, ač jest k tomu zavázán, měsíční výživné, a to ani za předcházející měsíce od srpna do prosince, takže se svým desetiletým synem trpí nouzi a nedostatek, i dřívější vyživovací příspěvky, přiřknuté jí prozatímním opatřením po dobu sporu o rozvod, musela exekučně na muži vymáhati a muž dal si pro ně prodati skoro všechny své svršky, takže právem jest se obávati, že exekuce ta zůstane marnou; Rudolf Z. st. prodal svůj dům č. 441, jehož cenu odhaduje na 140— 150.000 Kč, žalovaným, by znemožnil anebo znesnadnil exekuční dobývání výživného, podle zákona jí příslušejícího, po případě dalších nároků, z rozvodu snad vyplývajících, Rudolf Z. st., pokud lze zjistiti, nemá jiné movité ani nemovité exekuci podléhající jmění, následkem čehož žalobkyně nemůže si jiným způsobem vymoci, pokud se týče zajistiti placení ujednaných 200 Kč měsíčního výživného, soudních posavadních a dalších útrat a přiřknutých jí dalších nároků, takže jest v prodeji domu čp. 441 spatřovati odporovatelné jednání ve smyslu § 2 čís. 1, 2, 3, 4 odpůrcího zákona ze dne 14. října 1914 čís. 337 ř. z. Pr o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl, maje za to, že nestačí odporovati pro vyživovací měsíční příspěvky 200 Kč, nýbrž, že bylo třeba přesně uvéstí celkovou výši těchto vyživovacích příspěvků a za kterou dobu, a podobně i, pokud jde o útraty, přesně udati, o které útraty jde. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Žalovaní namítají v rekursu, že žaloba nevyhovuje předpisu §§ 226 a 405 c. ř. s. a § 12 odp. řádu čís. 337/14 ř. z., činí tak však jen částečně právem. Žaloba odpůrcí podle § 12 odp. řádu jest žalobou o plnění a v žalobním žádání musí býti přesně udáno, v jakém rozsahu a jakým způsobem má žalovaný něco plniti nebo trpěti k uspokojení žaluujícího věřitele. Bylo tedy povinností žalobkyně, by odpůrcí právo nejen opodstatnila, nýbrž i svou pohledávku v žalobním žádání přesně udala, ježto právě rozsah závazků žalovaných závisí na výši této vykonatelné pohledávky. Žaloba těmto požadavkům částečně vyhovuje. Žalobkyně uvedla v žalobě přesně exekuční titul proti právnímu předchůdci žalovaných, který s nimi sjednal kupní smlouvu, podle právního názoru žalobkyně odporovatelnou, i obsah tohoto exekučního titulu a také tvrdila, že jest se obávati, že exekuce zůstane marnou, uplatňujíc odpůrcí nárok správně proti převodu práva vlastnického, tedy proti právnímu jednání svého manžela, nikoli, jak tvrdí žalovaní, proti vkladu práva vlastnického. V žalobní prosbě uvedla v první části, týkající se uznání bezúčinnosti odporovatelného právního jednání, též nároky, proti kterým má býti právní jednání prohlášeno bezúčinným, a v druhé části navrhovala, by žalovaní byli uznáni povinnými trpěti exekuci na koupený dům pro její v první části žalobní prosby jmenované nároky, které tam byly uvedeny jednak měsíčním penízem ujednaného výživného, jednak nejvyšším pe-

nížem 5.000 Kč, pro tvrzené příslušenství její pohledávky na výživném, takže není pochyby, že žalovaní mají trpěti exekuci pro výživné měsíčních 200 Kč, a pro útraty sporu již přisouzené a další útraty do částky 5.000 Kč. Protože žalobkyně v žalobě poukazuje na vykonatelnost pohledávky výživného za dobu od 1. prosince 1929 do podání žaloby, určuje dostatečně, že jde o vykonatelnou pohledávku 600 Kč, kterou však v žalobní prosbě uvedla jen penízem vykonatelného měsíčního výživného, místo celkové vykonatelné pohledávky. Pokud jde o tuto vykonatelnou pohledávku 600 Kč, prokázala žalobkyně své oprávnění k žalobě odpůrcí podle § 8 odp. řádu, který činí toto oprávnění závislým právě na vykonatelnosti pohledávky odporujícího věřitele, a odvolací soud právem uložil prvému soudu, by o této žalobě ve věci jednal, při čemž bude na prvním soudč, by podle ustanovení § 182 c. ř. s. dal žalobkyni upravit vykonatelnou pohledávku na 600 Kč i v žalobní prosbě. Jinak se má věc, pokud žalobkyně uplatňuje odpůrcí nárok pro měsíční výživné 200 Kč, v době podání žaloby ještě nevykonatelné. Tato část žalobní prosby se nehodí, by o ní bylo jednáno. Žalobkyně má ze soudního smíru nárok na výživné, její nárok jest měsíční výší přesně určen, avšak může býti proti jejímu manželu vymáhán, až ta která měsíční dávka se stane splatnou. Jest tedy nárok žalobkyně jistý co do důvodu, vykonatelnou stává se však jednotlivá pohledávka měsíčního výživného teprve dobou splatnosti té které měsíční dávky. Uplatňuje-li tedy žalobkyně v době podání žaloby v této části pohledávku, která se teprve stane vykonatelnou, postrádá oprávnění k žalobě odpůrcí, netvrdíc ani jeho předpoklad podle § 8 odp. řádu, t. j. vykonatelnost pohledávky v době podání žaloby, kterýžto předpoklad k oprávnění odpůrcímu platí i pro pohledávky v exekčním titulu důvodem již určené, avšak ještě zcela neb aspoň částí nevykonatelné. Pokud tedy jde o pohledávku výživného až po podání žaloby vykonatelnou, nebude o ní moci prvý soud projednávat. Hledíc ke svrchu uvedenému omezí se jednání na soudě prvé stolice na vykonatelnou pohledávku 600 Kč, při čemž bude soudu též uvážiti, jak dalece jest podle exekčního titulu žalobkyní uvedeného vykonatelný její nárok útratový, uvedený v žalobní prosbě nejvyšší částkou 5.000 Kč.

Čís. 13201.

Ustanovení nájemní smlouvy o zaplacení stavebního příspěvku nájemcem nepříčí se o sobě dobrým mravům.

Nestačí tvrzení v žalobě nájemce o vrácení stavebního příspěvku, že úmluva o zaplacení stavebního příspěvku jest neplatná, ježto jde o bytovou lichvu ve smyslu § 8 čís. 1 b) zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n. v doslovu zákona čís. 80/24 sb. z. a n., nýbrž musí býti tvrzeno a třeba-li prokázáno, v čem mimořádné bytové poměry záležely a v čem jich pronajímatel využil.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1934, Rv I 1329/32.)

Žalobce najal od žalovaných v novostavbě čtyřpokojový byt s příslušenstvím v 1. patře na dobu deseti let za roční nezvyšitelné nájemné